

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 9 lutego 2006 r.

w sprawach połączonych od C-23/04 do C-25/04 **Sfakianakis A EVE przeciwko Elliniko Dimosio** ⁽¹⁾ (wniosek Dioikitiko Protodikeio Athinon o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Układ stowarzyszeniowy EWG-Węgry — Obowiązek wzajemnej pomocy organów celnych — Retrospektywne pokrycie należności celnych w następstwie cofnięcia w kraju wywozu świadectw przewozowych importowanych towarów)

(2006/C 86/08)

(język postępowania: grecki)

W sprawach połączonych od C 23/04 do C 25/04 mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Dioikitiko Protodikeio Athinon (Grecja), postanowieniem z dnia 30 września 2003 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 26 stycznia 2004 r., w postępowaniu: **Sfakianakis A EVE** przeciwko **Elliniko Dimosio**, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J. Makarczyk, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), P. Kūris i G. Arestis, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 9 lutego 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Artykuł 31 ust. 2 oraz art. 32 protokołu nr 4 do Układu europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Republiką Węgierską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, zmienionego decyzją nr 3/96 Rady Stowarzyszenia między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Węgierską, z drugiej strony, z dnia 28 grudnia 1996 r., należy interpretować w ten sposób, że organy celne kraju przywozu mają obowiązek uwzględnić orzeczenia sądowe wydane w państwie wywozu wskutek zaskarżenia wyników weryfikacji ważności świadectw przewozowych towarów, przeprowadzonych przez organy celne kraju wywozu, z chwilą gdy zostaną poinformowane o istnieniu tych skarg i treści tych orzeczeń, niezależnie od tego, czy weryfikacja ważności świadectw przewozowych została przeprowadzona na wniosek organów celnych kraju przywozu, czy też bez takiego wniosku.

2) Ze względu na skuteczność zniesienia ceł przewidzianego w Układzie europejskim ustanawiającym stowarzyszenie między Republiką Węgierską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, zawartego i zatwierdzonego na podstawie decyzji Rady i Komisji z dnia 13 grudnia 1993 r., niedopuszczalne jest, by organy celne kraju

przywozu wydały decyzje administracyjne zobowiązujące do zapłaty cła powiększonego o podatki i kary pieniężne przed otrzymaniem informacji o ostatecznym rozstrzygnięciu w przedmiocie skarg na wyniki następczej weryfikacji, gdy decyzje władz kraju wywozu, które początkowo wystawiły świadectwa EUR.1, nie zostały cofnięte ani uchylone.

3) Okoliczność, że ani greckie, ani węgierskie organy celne nie wystąpiły o zwołanie Komitetu Stowarzyszenia w trybie art. 33 protokołu nr 4, zmienionego decyzją nr 3/96, nie może mieć wpływu na odpowiedź na trzy pierwsze pytania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z dnia 20.3.2004 r.
Dz.U. C 85 z dnia 3.4.2004 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 lutego 2006 r.

w sprawie C-127/04 [wniosek o wydanie wyroku w trybie prejudycjalnym High Cour of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division]: **Declan O'Byrne przeciwko Sanofi Pasteur MSAD Ltd, Sanofi Pasteur SA** ⁽¹⁾

(Dyrektywa 85/374/EWG — Odpowiedzialność za produkty wadliwe — Pojęcie „wprowadzenie produktu do obrotu” — Dostawa dokonana przez producenta na rzecz spółki zależnej będącej w całości jego własnością)

(2006/C 86/09)

(język postępowania: angielski)

W sprawie C-127/04 mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez High Cour of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Zjednoczone Królestwo) postanowieniem z dnia 18 listopada 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 8 marca 2004 r. w postępowaniu **Declan O'Byrne** przeciwko **Sanofi Pasteur MSAD Ltd**, dawniej Aventis Pasteur MSD Ltd, **Sanofi Pasteur SA**, dawniej Aventis Pasteur SA, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, K. Schiemann, K. Lenaerts, E. Juhász i M. Ilešič, sędziowie; rzecznik generalny: L.A. Geelhoed, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 9 lutego 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Artykuł 11 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe należy interpretować w ten sposób, iż dany produkt jest wprowadzony do obrotu wówczas, gdy opuścił on proces produkcji przeprowadzany przez producenta i wszedł do procesu handlowego, w którym jest oferowany odbiorcom w celu użycia lub konsumpcji.
- 2) Jeżeli powództwo zostało wniesione przeciwko spółce wskazanej w sposób błędny jako producent produktu, podczas gdy w rzeczywistości produkt ten został wyprodukowany przez inną spółkę, to zasadniczo prawo krajowe powinno ustalać warunki, na jakich możliwe jest w ramach tego postępowania wstąpienie jednej strony w miejsce drugiej. Sąd krajowy, który bada spełnienie warunków, od których uzależnione jest takie wstąpienie, musi jednak czuwać nad przestrzeganiem podmiotowego zakresu zastosowania dyrektywy określonego w jej art. 1 i 3.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.04.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 16 lutego 2006 r.

w sprawie C-215/04 (wniosek Østre Landsret o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Marius Pedersen A/S przeciwko Miljøstyrelsen (¹)

(Odpady — Przesyłanie odpadów — Odpady przeznaczone do odzysku — Pojęcie „zgłaszającego” — Obowiązki spoczywające na zgłaszającym)

(2006/C 86/10)

(Język postępowania: duński)

W sprawie C- 215/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Østre Landsret (Dania), postanowieniem z dnia 14 maja 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 21 maja 2005 r., w postępowaniu: **Marius Pedersen A/S** przeciwko **Miljøstyrelsen**, Trybunał (pierwsza izba), w

składzie: K. Schiemann (sprawozdawca), N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues i E. Levits, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 16 lutego 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Sformułowanie „jeżeli nie jest to możliwe” zawarte w art. 2 lit. g), ii) rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar należy interpretować w ten sposób, iż sam fakt, że dana osoba jest posiadającym zezwolenie podmiotem zajmującym się zbiórką, nie nadaje jej statusu zgłaszającego wysłanie odpadów celem ich odzysku. Niemniej jednak okoliczność, iż producent odpadów jest nieznaną lub liczba producentów jest tak duża, oraz że produkcja będąca wynikiem ich działalności na tyle mała, iż nieracjonalne byłoby, aby każdy z nich z osobna dokonywał zgłoszenia wysłania odpadów, może uzasadniać fakt, iż posiadający zezwolenie podmiot zajmujący się zbiórką byłby traktowany jak zgłaszający wysłanie odpadów celem ich odzysku.

2. Właściwy organ miejsca wysyłki, zgodnie z art. 7 ust. 2 i 4 lit. a) pierwsze tiret rozporządzenia 259/93, ma prawo wniesienia sprzeciwu wobec wysyłki odpadów w razie braku informacji, co do warunków ich obróbki w państwie przeznaczenia. Niemniej jednak nie wymaga się od zgłaszającego by wykazał, iż odzysk w państwie przeznaczenia odbywać się będzie wedle takich samych standardów jak przewidziane w ustawodawstwie państwa wysyłki.

3. Artykuł 6 ust. 5 pierwsze tiret rozporządzenia nr 259/93 należy interpretować w ten sposób, że wymóg przedstawienia informacji, co do składu odpadów nie jest spełniony w przypadku gdy zgłaszający określa kategorię odpadów posługując się sformułowaniem/wzmianką „odpady elektroniczne”.

4. Termin określony w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 259/93 rozpoczyna bieg od momentu potwierdzenia odbioru przez właściwe organy państwa przeznaczenia, bez względu na fakt, iż właściwe organy państwa wysyłki uznają, że nie otrzymały wszystkich informacji wymaganych na mocy art. 6 ust. 5 powołanego rozporządzenia. Przekroczenie tego terminu skutkuje niemożnością wniesienia przez właściwe organy sprzeciwu wobec wysyłki lub domagania się od zgłaszającego dodatkowych informacji.

(¹) Dz.U. C 190 z 24.07.2004.